

EVA WHITEBROOK MARCUS-GUNNAR PETTERSSON

MANFRED

BLIVER DETEKTIV

På dansk ved Flemming Møldrup

MANFRED BLIVER DETEKTIV
er oversat fra svensk af Flemming Møldrup efter *Manfred blir detektiv*
Copyright © tekst: Eva Whitebrook 2022
Copyright © illustrationer: Marcus-Gunnar Pettersson 2022
Dansk udgave: Copyright © ABC FORLAG 2022
efter aftale med Grand Agency

Trykt i Letland
1. udgave, 1. oplag
ISBN 978-87-7589-051-4
www.abc-forlag.dk

ABC

Midt i Stockholm, lige ved en stor kanal, ligger et fint gammelt palads. Der bor statsministeren, men allerøverst oppe bor der en helt anden. I mørket lige der på taget kan man ane gløden fra en lille kamin. Hvis man er heldig, kan man også se en forpjusket ravn, som steger pølser, eller netop er faldet i søvn i stolen med næbbet i en blå bog. Det er Manfred.

Lige her i aften sidder han der i sit bo og grubler. Bogen er gledet ned på gulvet, men Manfred er spilvågen. Hvad bliver der egentlig af alle dagene, som bare går og går og aldrig kommer igen?

– Jeg leder efter pølseskind, sukker han. – Jeg skændes med mågerne. Jeg tænder op i kaminen og læser i min bog, og dagen efter starter det hele forfra.

Manfred skæver til fotografiet af sin mor og far og blinker en tåre væk. Hvis han bare havde gjort sig lidt mere umage i ravneskolen, var han måske blevet til noget stort nu. Blevet beundret. Havde fået medaljer. Manfred har samlet en hel bunke kapsler, som interesserer præcis ingen. Selv om de blinker så superfint.

– Jeg må finde mit kald, siger han højtideligt. – En opgave! Noget som får mig på benene om morgenen, selv om kaffedåsen er tom.

Men måske er han allerede for gammel? Den gråsprængte figur i spejlet glør mistroisk tilbage på ham. Nu slukkes også den sidste glød i kaminen. Manfred stirrer ud i mørket. I det samme hører han nogen, som råber:

– HJÆLP! HJÆLP! HJÆLP!

– Hjælp dig selv, mumler Manfred.

Det lyder som en måge, og han er træt af måger. De skændes, skider overalt og laver er afsindigt spektakel, når han skal sove. Han har ingen som helst lyst til at rykke ud. Nu vil han sove, vågne og finde sit *kald*! Han putter tykke propper i ørerne, men skrigene skærer sig lige igennem. Hm, det kunne lyde som en unge?

Manfred sætter sig på rumpen og glider ned mod tagkanten. Klempt fast mellem nedløbsrøret og væggen spræller en lille dunbold.

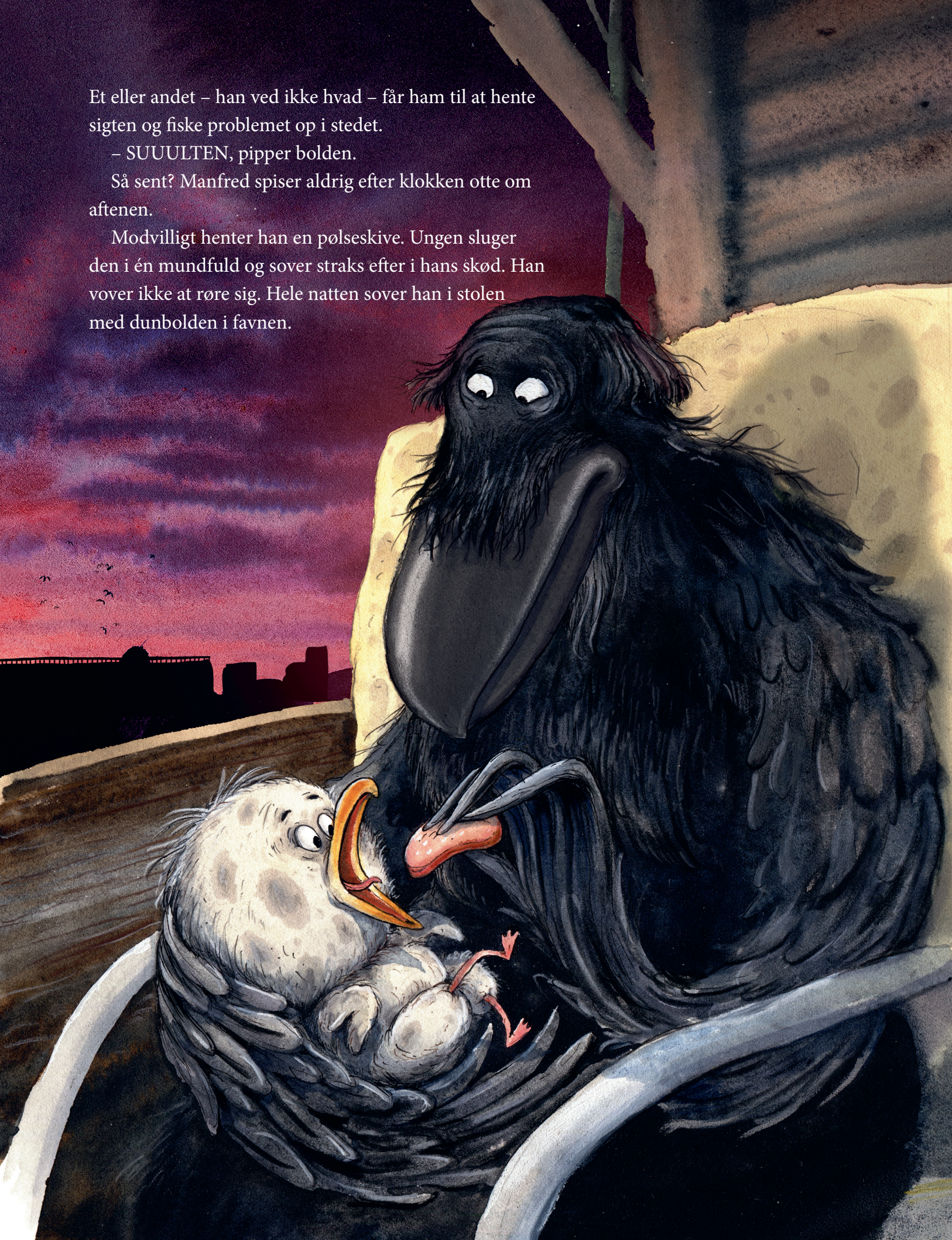
– Langt fra flyvefærdig, sukker Manfred. – Og hvor har du så gjort af din mor og far?

– Borte, siger ungen.

Den kigger håbefuldt på Manfred.

Han ser sig omkring. Ingen voksne måger i syne. Ungens ben går som trommestikker. Hvis han puffer en smule til den, kan den måske flyvetræne lidt ...?

Eller måske alligevel ikke helt endnu.

Et eller andet – han ved ikke hvad – får ham til at hente sigten og fiske problemet op i stedet.

– SUUULTEN, pipper bolden.

Så sent? Manfred spiser aldrig efter klokken otte om aftenen.

Modvilligt henter han en pølseskive. Ungen sluger den i én mundfuld og sover straks efter i hans skød. Han vover ikke at røre sig. Hele natten sover han i stolen med dunbolden i favnen.